

her, sige, at jeg deler ikke Dr. Bircks Faderglæde over disse Institutioner, men jeg indrømmer gerne, at de efter Omstændighederne have vist sig ret virksomme, og at man, naar man en Gang er kommen ind paa den Vej, sikkert bør skride videre. Men jeg nægter ikke for mit Vedkommende, at hvad der hedder den frivillige Arbejderforsikring, er jeg og har jeg aldrig været nogen Tilhænger af. Vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne, og mener man, det er rigtigt, at Arbejderne skulle være forsikrede mod Følgerne af de ulykkelige Begivenheder, som spærre dem Vejen til Arbejde, hvad enten det er Sygdom eller Ulykkestilfælde eller Arbejdsløshed, mener jeg, at Samfundet bør skride til at sørge for, at det virkelig sker, hvilket vil sige Indførelse af Forsikringsvang.

Dernæst har jeg i de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at gøre i Betænkningen, peget paa tvende andre Sider af Sagen. Den ene Side kan jeg affærdige med et Par Ord. Jeg mener ikke, at der er saa særlig ekstraordinær Arbejdsløshed i Samfundet som Helhed — som jeg har skrevet. Netop de Oplysninger, vi for ganske nylig have faaet fra Statistisk Bureau om Forholdene i 1910 vise, at vort Erhvervsliv i det hele og store er trivedes særlig vel i 1910, navnlig har det ligefrem blomstret for Landbrugets Vedkommende. Under saadanne Forhold forekommer det mig ikke slaaende, naar man kan paa-pege, at i dette eller hint Fag er der en høj Arbejdsløshedsprocent, særlig naar det til syvende og sidst samler sig om Sæsonfagene, Byggefagene, og naar det hænger sammen med tilfældige Omstændigheder, dem, vi alle kende, at der har været Byggekrise i København. Man maa huske paa, at Byggearbejdernes Løn er Gang paa Gang forhøjet under Hensyn til, at det er Sæsonarbejde, at der kan komme saadanne Tider som de nuværende, og at Arbejderne ogsaa skyldte at henlægge noget med dette for Øje.

Den anden Bemærkning, jeg har tilladt mig at gøre, gælder Fagforeningernes Stilling til hele denne Sag. Det forekommer mig, at det er en Pligt for Fagforeningerne at bidrage klækkeligt, naar der er en saadan Arbejdsløshedstilstand, som der har været her, og jeg lader mig ikke afspise med det Svar, jeg stadig hører fra socialdemokratisk Side, at Arbejderne sandelig selv have gjort meget for at lindre Nøden hos deres Kammerater, altsaa gennem selv at tegne Forsikring i stort Omfang gennem Arbejdsløsheds-kasserne. Det

er for det første saadan, at saaledes som Samfundet nu en Gang er — og det maa vi alle indrette vort Liv paa — er det i første Række dem selv, Sagen vedrører. Men for det andet har jeg ingenlunde bestridt — jeg vil gaa saa vidt at sige, at jeg har i høj Grad beundret — det Omfang, hvori de arbejdende Arbejdere have stillet Midler til Raadighed for de arbejdsløse. Men det er ikke det Moment, jeg har peget paa, men jeg har peget derpaa, at det er Fagforeningerne som saadanne, der bør bidrage, og hver Gang den Tanke kommer frem, svarer man dertil, at det er netop saa nederdrægtigt, fordi det, man vil, er at faa Fagforeningskasserne brækkede op, for at disse Kasser, som man skal bruge til at højne Lønnen og bringe Arbejderstanden økonomisk frem, kunne blive økonomisk svækkede. Ja, det er nu overhovedet en Fejl i mine Øjne, at Fagforeningerne saa ganske eksklusivt som her i Landet have dannet sig som Kamp-Organisationer udelukkende med Lønnens Forhøjelse og Arbejdstidens Forkortelse for Øje. I det Land, hvor Fagforeningerne ere opstaaede, og som endnu den Dag i Dag danne Mønsteret for alle Fastlandenes Fagorganisationer, er det i stigende Grad saaledes, at Trade Unions, Arbejderfagforeningerne, netop paatage sig at dække Omkostningerne ved Arbejdsløshed, ikke den frivillige Arbejdsløshed, men netop den ufrivillige. Trade Unions betragte det netop som deres første og vigtigste Opgave at støtte deres Medlemmer i Tilfælde af ufrivillig Arbejdsløshed, det er da ogsaa det naturlige, det burde dog være deres første Opgave, og man maa fra det øvrige Samfund saa meget mere fordrø — saaledes ser jeg paa Sagen —, at Fagforeningerne som saadanne deltage deri for der igennem at give en Garanti for, at Fagforeningerne ogsaa anse sig for i første Række forpligtede til at sørge for Arbejdsfreden, at de skulle binde sig organisk til Arbejdsfreden, overfor det øvrige Samfund være interesserede i Arbejdsfreden, vise ved pekuniære Ofre, at de ere interesserede deri, og ikke saaledes som nu stille sig som eksklusive Kamp-Organisationer. Og det er netop det, som i de øvrige Samfundsklassers Øjne berøver dem en stor Del af den Sympati, som de ellers med stor Ret kunde gøre Fordring paa. Den vidt udkregnede Solidaritet mellem Arbejderne brister jo paa et ganske afgørende Punkt. Saa snart vi komme til at røre ved Fagforeningskasserne, sige de, de ere hellige, de ere tabu.